

*Аркуш 1 із 3
Вих. 98/2025*

**РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ
ПРЕОСВЯЩЕНОГО ВЛАДИКИ ІВАНА,
ЄПИСКОПА КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКОЇ ЄПАРХІЇ УГКЦ**

Дорогі священники, ченці та черниці, миряни та усі люди благовоління!

Христос Рождається!

«Хлоп'ятко нам народилося, сина нам дано; влада на плечах у нього; і дадуть йому ім'я: Чудесний порадник, сильний Бог, Отець довічний, Князь миру» (Іс 9,5). Ці слова пророка Ісаї сповнилися біля двох тисячоліть тому у Вифлеємі Юдейському, а сьогодні є закликом до нас глибоко повірити у своїм серці власне в їхнє сповнення. Не лише повірити, що Ісус Христос прийняв людське єство, зрісши дією Святого Духа у лоні Діви Марії та народившись від Неї, але й повірити, що Він є чудесним *Порадником, сильним Богом, Отцем довічним, Князем миру*. Бог приходить у людській природі на землю, щоб додати нам силу, стати нашою надією, нашим миром, порадою, нашим спасінням. Він приходить, щоб спасти нас, а спасши, не втомлюється посилати Свою благодать, щоб ми прийняли це вічне спасіння.

Сьогодні словами того самого пророка Ісаї Господь ще й так звертається до нас: «Будьте мужні, не бійтесь! Ось Бог ваш!» (Іс 35, 4). Не бійтесь підступів злих ангелів, не бійтесь майбутнього, не бійтесь війни та злобних людей, не бійтесь нічого, бо ось Бог ваш серед вас. Бог, Який милує, спасає, любить. Бог, Який *записав нас в себе на долонях* (пор. Іс 49, 16). І хто зітре наші імена з цих долонь, які простягалися до Матері в холоді вифлеємської яскині, які простягалися скривавлені на хресті, які зраненими простягалися до учнів по воскресінні? Якщо ніхто не може стерти наші імена з цих долонь, то чого нам боятись? «Надійсь на Господа, будь мужній; нехай буде відважне твоє серце, і надійсь на Господа!» (Пс 27(26), 14), – закликає нас цар і пророк Давид. Так, нам важко зберігати безстрашність, коли тисячі людей гинуть десь далеко на фронті і десь близько у наших містах та селах. Так, нам важко остаточно довіритися Богові, якщо навколо так багато сум'яття та лиха. Але насправді це єдина можливість навчитися довіряти Богові. Саме у стражданнях та непевності майбутнього відкривається простір на віру та довіру. Діві Марії та опікунові Йосифові також було незрозуміло та непросто, вони також опинилися у вирі страждань від дня Благовіщення і до останку своїх днів. Але вони повірили Богові, прийняли Його. Причин для страху у святих Марії та Йосифа було не менше, ніж у нас сьогодні, а однак вони були мужніми. Так і ми покликані не боятися, бути мужніми, віруючи у Бога, *Який не втомлюється, не знемагається, розум Якого недослідимий, Який дає змореному силу, знеможеному додає міць* (пор. Іс 40, 28-29).

Все, що ми робимо, тільки в Бозі має сенс. Наші рани, наші відчаї у Ньому мають сенс. Наші радощі, наші успіхи у Ньому мають сенс. Поза Богом життя здається безсенсовним, страждання – абсурдним, а радість – поверхневою. Христос приходить у цей світ, щоб усе сповнити Собою, щоб *все об'єднати у Собі* (пор. Еф 1, 10), щоб у всьому показати людині сенси. Якщо Він, Бог, не соромився стати дитиною, це означає, що смирення та залежність від інших мають сенс. Якщо Він не соромився народитися у вбогості, то вбогість має значення. Якщо Він не погордив народитися у країні, яка була далекою провінцією великої імперії, то провінційність не є вироком. Якщо Він став втікачем із власної землі, то бути біженцем не є абсурдом. Якщо Він займався теслярством, вчителював і зцілював, то всяка праця на благо людей є благословенною. Якщо Він закінчив Своє життя на хресті, то всяке страждання, якого не можна уникнути, має сенс. Зрештою, якщо Він, Бог, Сам став людиною, то бути людиною означає бути найкращим творінням.

Сьогодні святкуємо Різдво. Знову і знову святкуємо його посеред війни. Ми можемо не до кінця розуміти, який сенс у тому, що наша земля була і знову є однією з найбільших арен війни у світі. Але ми точно повинні розуміти, що страждання, яке невинно спадає на нас, має сенс у Бозі. Він з нами і ми повинні бути мужніми. Бог, Який «так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в нього, не загинув, а жив життям вічним» (Йо 3, 16), ніколи не є осторонь нашого терпіння. Він знає сенс, навіть якщо нам його зараз не видно. Він знає сенс загибелі молодих і сліз дітей та стареньких, Він знає біль тих, що в полоні, та біль тих, що їх чекають вдома, Він є разом з тими, які пропали безвісти, та з тими, які мучаться незнанням про долю своїх рідних, Він є з тими, що в окопах, та з тими, що їм допомагають. Все це невинне страждання у Ньому, Який також невинно страждав, має сенс.

Дорогі священники, ченці та черниці, миряни та усі люди благовоління, святкуймо сьогодні Різдво з великою мужністю та надією, будьмо певні, що з нами Бог, радіймо любов'ю Бога та зростаймо у любові до Нього, огортаймо любов'ю людей, особливо страждених. Нехай кожна людина в Україні та світі з цим Різдвом стане хоч трохи більше подібною до Бога, Який став людиною.

Благословення Небесного Отця, Єдинородного Сина та Всесвятого Духа нехай зійде на вас та невинно перебуває з усіма вами!

Христос Рождається! Славимо Його!

+ Іван

† ІВАН (КУЛИК),
єпископ

Кам'янець-Подільської Єпархії УГКЦ

Дано в Хмельницькому,
при Катедральному храмі Різдва Пресвятої Богородиці,
у день пам'яті преподобного отця нашого Патапія,
8 грудня 2025 року Божого